

"In my youth, one sabbath day, I went walking through the streets of your hometown, dressed in my finest and a new fur skullcap on my head. Suddenly a Christian appeared, brushed the skullcap into the mud with a flick of his hand and yelled: 'Jew, get off the sidewalk!' I stepped down to the road and picked up my skullcap."

This memory of Jacob Freud's, which he tells to his young son Sigmund, arouses revenge fantasies in the latter.

In his book "Psychopathology of the Everyday", Freud explains how he developed an identification with Hannibal, whose sole driving force was vengeance on Rome for conquering Carthage.

In "The Interpretation of Dreams," there is a lapsus in writing in which Freud calls Hannibal's father Hasdrubal instead of his actual name, which was Hamilcar.

In his notes to the first edition, he states that this error is apparently associated with the contempt he felt toward his father due to his reaction to this antisemitic incident. He sees in it an oedipal element, a way in which he is better than his father – he is the winner in his own home.

"Hannibal and Rome symbolize to the young boy the contrast between the stiff-neck of Judaism and the institutionalization of the church..." he writes in one of the letters to his old friend Fliess, "My yearning for Rome is very neurotic and is connected to my

"בנעורי, ביום שבת אחד, הלכתי לטייל ברחובות עיר הולדתך, ואני הדור כולי ולראשי כיפת-פרווה חדשה. לפתע הופיע נוצרי, העיף את הכיפה אל הבוץ במחי יד וצעק 'יהודי, רד מהמדרכה!' ירדתי אל הכביש והרמתי את הכיפה שלי"

זיכרון זה של יעקב פרויד, אותו הוא מספר לבנו הצעיר, זיגמונד, עורר אצל האחרון פנטזיות נקם.

בספרו "פסיכופתולוגיה של חיי היום-יום" מסביר פרויד שפיתח הזדהות עם חניבעל, אשר כל מה שהניע אותו, היה הנקמה ברומאים על כך שכבשו את קרתגו.

ב"פרוש החלום" מופיע לפסוס קולמוסי עת פרויד מכנה את אביו של חניבעל בשם עזדרובעל, במקום שמו האמיתי חמילקרת.

בהערותיו על המהדורה הראשונה הוא מעיר שככל הנראה, טעות זו קשורה לבז שחש כלפי אביו בשל תגובתו לאותה תקרית אנטישמית - הוא מוצא בה יסוד אדיפלי, לפיו הנה הוא טוב מאביו - הוא המנצח בביתו.

"חניבעל ורומא מסמלים בעיני הנער הצעיר את הניגוד בין קושי עורפה של היהדות למיסוד הכנסייה..." הוא כותב באחד המכתבים לפליס, ידידו הותיק, "ערגתי לרומא היא נירוטית מאד והיא

¹ In Hebrew the word for Intifada and the word "youth" share a root.

youthful adoration of the Semitic hero Hannibal."

Conquering Rome means victory in their own home – the Jews' most bitter enemies. To beat the conqueror in his own home. To rise up and throw off his yoke.

The Arab word for uprising is "Intifada."

Hassan Jawadra, a 16 year-old boy, resident of the village of Bir Basha, near Jenin, murdered Private Eden Attias in Afula, as part of the "wave of stabbing terrorism" that has swept over Israel throughout October.

In his interrogation, the killed said that he committed the act as revenge for the arrest of his relatives and the insult to his father's honor in the form of a false arrest by "The Jews."

Throughout the years the IDF has been present in the Occupied Territories, the honor of the father has been continually trampled.

The heads of families were the target when soldiers invaded the homes, during curfew the older men would be herded to the nearest open lot, and so on, all in front of the watchful eyes of their household members.

And so, in these days, we are witnessing an Arab uprising – an uprising, for this is a youth-led movement flooding the streets, armed with the honor of the humiliated father, the father forced to evacuate his home when IDF soldiers come through its door, the father picking his skullcap from the street, the same father who needs to be renamed.

And so, knife in hand, the sons sacrifice themselves to make fathers for themselves.

They are not led to the mountain to be bound for sacrifice but go on their own on suicide missions, under

קשורה בהערצת הנעורים שלי, לגיבור השמי חניבעל".

כיבושה של רומא משמעו ניצחון בארצם שלהם - של אויביהם המרים ביותר של היהודים.

לנצח את הכובש בביתו שלו. התנערות מכיבושו.

המילה הערבית למילה "התנערות" היא "אינתיפאדה".

חסאן ג'וואדרא, נער בן 16, תושב הכפר ביר באשה, הסמוך לג'נין, רצח את טוראי עדן אטיאס בעפולה, במסגרת "גל הטרור" הפוקד את ישראל במהלך חודש אוקטובר.

הרוצח, סיפר בחקירתו, כי ביצע את המעשה כנקמה על מעצר בני משפחתו והפגיעה בכבודו של אביו בדמות מעצר שווא על ידי "היהודים".

במהלך שנות נוכחות צה"ל בשטחים,

נרמס באופן שיטתי כבוד האב.

ראשי המשפחות היו הכתובת עת פלשו חיילים לבתים. בשעת עוצר היו הגברים המבוגרים נאספים למגרש השכונתי, וכך הלאה; כל זאת מול עיניהם הבוחנות של בני ביתם.

וכך, בימים אלו, אנו עדים, להתנערות ערבית. התנערות - שכן זו תנועתו של הנוער ששוטף את הרחובות, חמוש בכבוד האב המושפל, אותו אב שנאלץ לפנות את דירתו בשעה שחיילי צה"ל נכנסים בדלתה, אותו אב שמרים את כיפתו מהכביש, אותו אב שיש לשיימו מחדש.

the name of a father who will be made present by their very death. To die in order to be the son of an autonomous orphanhood which ends as the reality of death appears.

The burden of the honor of the father, which weighs down on the boy, is described by Lacan in "Name of the Father".

Lacan describes the burning bush – as appears in Chapter 3 of Exodus – and emphasizes the use of the word "Sa gloire" - that is the glory of this god speaking to Moses, telling him "As you go to them, you shall tell them that my name is I shall be what I shall be."

This is the name that shall be. This is the name that you shall lead to them, engraved on your blade, in their own street, and the one with which your father shall become such that only interruption by an angel of the Lord himself could overcome. Such binding, which aggrandizes the father to the level of an interlocutor of God himself, no longer needs the father who is allowed to remain in his village, while his son plays binder and bound at once.

Death, says Lacan, can constitute, in the narcissistic register, a source of the possibility of a symbolic regulation of the real.

Is the youth Intifada spreading through our country one trying to impress?

Is its goal to make the symbol real?

And perhaps the resistance (another meaning for the word Intifada) is the same resistance to the overlordship, the authority, the one who holds our truth – a primeval imaginary position, which we encounter in every mini-Intifada in the clinic.

וכך, אוחזים בסכין, מעקדים עצמם

הבנים כדי לעשות לעצמם אב.

הם אינם מובלים אל עבר ההר על מנת להעקד על ידי אביהם - אלא יוצאים באופן עצמאי למעשי התאבדות, תחת שם אב שינכיח עצמו בעצם מותם שלהם. למות כדי להיות בן של..., יתמות אוטונומית שתמה עת ממשותו של המוות מפציעה.

את כבודת כבודו של האב, אשר מכבידה על הנער, מתאר לאקאן ב"על שמות האב"-

לאקאן מתאר את הסנה הבוער, כפי שמופיע בפרק ג' של ספר שמות, ומדגיש את השימוש במילה:

"Sa gloire"- כלומר כבוד.

אל זה המדבר אל משה, אומר לו: "כאשר תלך אליהם, אתה תאמר להם ששמי אהיה אשר אהיה".

זה השם שיהיה. זה השם אשר תוביל אליהם, חרוט על להבך, ברחובותיהם שלהם, וזו אשר בעזרתה יהפוך אביך לכזה שרק התערבותו של מלאך האל בכבודו ובעצמו, יכולה לו.

העקדה ככזו, המאדירה את האב עד לרמת בן שיחו של האל עצמו, אינה זקוקה יותר לאב אשר רשאי להישאר בכפרו, בה בשעה שבנו ממלא את תפקיד העוקד והנעקד בו זמנית.

המוות, אומר לאקאן, במשלב הנרקסיסטי יכול להוות מקור של אפשרות להסדר סמלי של הממשי.

And now the *candle youth*² encounter the *stabbing youth*.

And here is a youth shouting its humanity – in the face of those who question it – and before them it lays the weight of the name of its father, the recognition of that of which Hegel speaks in the Phenomenology.

“Self-consciousness exists in itself and for itself, when it exists and because it exists as such, for another self-consciousness; That is to say, it exists only if it is recognized.”

Imaginary recognition whose reality is etched time and time again, perforating myths that are imaginary but no less necessary for all that. Rising up and stabbing.

This is the youth and this is its uprising.

האם אינתיפאדת הנוער, הרוחשת בארצנו היא דווקא זו המנסה לרשום?

האם מטרתה לממש את הסמל?

ואולי, ההתנגדות (פרוש נוסף למילה אינתיפאדה) הזו היא אותה התנגדות לאדנותו, לסמכותו, של זה אשר מחזיק באמת שלנו – עמדה דמיונית ראשיתית, אשר אנו נתקלים בה בכל מיני-אינתיפאדה בקליניקה.

והנה נוער הנרות נתקל בנוער הדקירות.

והנה נוער שזועק את אנושיותו-אל מול מי שמפקפק בה-ומולו הוא מניח את כובד שם האב שלו, את ההכרה בשם זה עליה מדבר הגל בפנומנולוגיה:

"התודעה העצמית קיימת בפני עצמה ולמען עצמה, כאשר היא קיימת ומפני שהיא קיימת ככזו, למען תודעה עצמית אחרת; כלומר היא קיימת רק אם מכירים בה"

הכרה דימיונית שממשותה חזרת ונחרטת שוב ושוב, מחוררת מיתוסים דמיוניים אך הכרחיים לא פחות. מתנערת ודוקרת.

זה הנוער חזו התנערותו.

2 The name given to the youth who gathered to mourn after the murder of PM Yitzhak Rabin at the square where he was shot.